Nagy László (szerk.)

A CÁRI CSALÁD LEMÉSZÁRLÁSA KAPCSÁN

„Azon gondolkodom – felelt Krabat –, hogy milyen messze juthat az ember a mágiával. Olyan tudomány ez, amivel még hercegek, királyok fölött is hatalmat nyerhetünk".

Otfried Preussler: *Krabat a fekete malomban*

Az alább ismertetésre kerülő szemelvények páratlan jelentőségére egy orosz ismerősöm hívta fel a figyelmemet, utólag is köszönet Neki érte. A fordítások elkészítése mellett rövid megjegyzéseket és jegyzeteket is tettem.

Az írások jelentősége egyrészt abban foglalható össze, hogy a cárgyilkosság egyes – bizonyos szempontból épp a leglényegesebb – körülményei a magyar olvasóközönség számára a mai napig teljesen ismeretlenek, másrészt az egész eseménysorozat kiválóan példázza, hogy a történelmi-politikai háttérerők olykor egészen nyílt – és agresszív – módszerekkel avatkoznak a konkrét események menetébe. II. Miklós cár és családjának lemészárlása a modernkori háttérhatalom megnyilatkozásának egyik különösen szélsőséges példáját nyújtja számunkra. Mindez megérdemli, hogy figyelmünket a legapróbb részletekig elmenően a téma tanulmányozásának szenteljük.

A kutatást nagyban megkönnyítette, hogy az orosz nyelvű könyvek igen jelentős része az interneten is elérhető, letölthető, így a téma iránt érdeklődők számára egy internetes kutatás – a nagyszámú forrásmunka jelenléte miatt – nem feltétlenül jár együtt a felületességgel. Minden könyv sajnos még Oroszországban sincs feltöltve az internetre, így ez a jelenlegi munka is sok szempontból hiányosnak tekinthető (például Oleg Platonov és I. P. Jakobij műveihez[1] nem sikerült hozzáférnem).

I. ALAPCIKK:

A CÁRI CSALÁD KIVÉGZÉSE MINT RITUÁLIS GYILKOSSÁG[2]

Hogyan és miért ölték meg a cári vértanúkat?

Azt a véleményt, miszerint a cári család kivégzése rituális gyilkosság volt, mind az orosz monarchista vizsgálóbíró, N. A. Szokolov kutatásai, mind Robert Wilton brit újságíró *A Romanovok utolsó napjai* című könyvének adatai alátámasztják. A fentieken kívül rituális gyilkosságról esik szó M. K. Diterihsz *A cári család és a Romanov-ház meggyilkolása az Urálban* című művében, valamint a kortárs orosz író, P. V. Multatuli könyvében is, aki egyúttal Haritonov, a cári családdal együtt kivégzett szakács dédunokája. Az említett irodalom illetve egyéb történelmi-monarchista internetes források alapján a „Russzkij monarhiszt" honlap is számos információt szolgáltat arról, mi-

szerint a cári család meggyilkolása joggal nevezhető rituálisnak.

Provokáló képeslapok

A zsidó *kahal* [a hitközség elöljáróinak gyűlése *(a szerk.)*] már 1905-ben halálra ítélte II. Miklós cárt. Ebből az alkalomból Brooklynban képeslapot is kiadtak, amely egy kapóreszt [áldozati kakas a judaizmusban *(a szerk.)*] ábrázol II. Miklós cár fejével. A képeslapon héber nyelven az alábbi felirat olvasható: „Ez az én áldozati felajánlásom." A szabadkőműves *L'Assiette au Beurre* című francia lapban pedig egy II. Miklós cár levágott fejét ábrázoló rajz jelent meg „Szent Oroszország" felirattal.





A haszid rabbi és a falfelirat

Nem sokkal 1918. július 17-e előtt a különleges rendeltetésű Ipatyev-ház [ahol a cári családot fogva tartották *(a szerk.)*] parancsnoka, Jakov Jurovszkij a ház védelmét ellátó teljes orosz őrséget zsidókra cserélte fel. Ezt követően egy szurokfekete szakállú, fekete ruhás haszid rabbi érkezett Jekatyerinburgba. Sokan látták ezt az embert. A hidegvérű gyilkosság rituáléját valószínűleg ő vezényelte le.[3]

1918. július 17-ének kora reggelén a cári családot az Ipatyev-ház pincéjébe vitték, majd hamarosan a gyilkos egység is megérkezett. Az egység vezetője az említett haszid rabbi volt. A gyilkosok a cári család tagjait szuronyokkal és egy speciális, zsidó rituális gyilkosságok végrehajtása során használt késsel szúrták agyon. A gyilkosok célja az áldozatok kivéreztetése és vérük összegyűjtése volt, sőt állítólag ittak is a cári vértanúk véréből. A pince falán egy kabbalista[4] feliratot hagytak hátra, amelyet a következőképpen értelmezhetünk: „Sötét erők parancsának engedelmeskedve itt áldozták fel a cárt. Hírül adatik ez valamennyi nép számára."

A falon ezen kívül egy Heine-versből származó idézetet is hátrahagytak:

„Belsatzar ward in selbiger Nacht
Von seinen knechten ungeracht."

„Belzacárt udvari cselédhada
megölte még az éjszaka".[5]

Belzacár jelentése itt Fehér Cár (oroszul *Belij Car*); az orosz emberek ugyanis ezzel a jelzővel illeték az orosz monarchát.

Rituális cselekedetek

A gyilkosság után a cári család tagjainak holttestét teherautókra rakták, és egy Ganyina Jáma nevű helyre szállították.[6] Itt a rituálé előírásainak megfelelően levágták II. Miklós cár, Alekszandra cárné és Alekszej cárevics fejét, majd spirituszszal teli edényekbe rakták. Ezeket három bőröndbe tuszkolták, és Moszkvába szállították,

ahol a három levágott fejet bemutatták a szovjet vezetésnek.

A három fej levágását követően a cári család tagjainak holttestét szétdarabolták. Ezután a



A gyilkosság helyszínének déli falán talált négy jel és a számok (az egyetlen fennmaradt fénykép)

cári vértanúk földi maradványait kénsavval öntötték le, majd felgyújtották. Amikor elfogyott a kénsav, Jekatyerinburgból hozattak utánpótlást. A máglyát vöröskatonák kettős gyűrűje fogta körül, akik senkit nem engedtek a közelbe. A máglya két napig égett. A cári vértanúk földi maradványai hamuvá lettek. A gyilkosok a hamut serlegekbe töltötték, majd megitták azok tartalmát.

Mindezt a cári vértanúk egy csodás látomás keretében közölték Isten egyik hűséges szolgájával, egy Nyina nevű orosz asszonnyal. A látomásban a következőket tudatták vele: „Serlegekből ittak meg minket (…) [E] légedettséggel teli kárörömmel ittak arra, hogy ilyen módon sikerült elpusztítani bennünket! (…) Ne keressék hát földi maradványainkat, hisz azok már sehol sincsenek!”[7]

Egy mértékadó egyházi személy véleménye

II. Miklós cár orosz uralkodó és családjának kivégzését máig megfejthetetlen titok övezi. Az Orosz Pravoszláv Egyház elöljáróinak többsége azon a véleményen van, hogy politikai gyilkosság történt, amelyet követően a cári vértanúk holttestét a Jekatyerinburg melletti Ganyina Jáma nevű helyen temették el.

Léteznek azonban ettől gyökeresen eltérő nézőpontok is. Így például a híres egyházi író és publicista, a Grúz Pravoszláv Egyház lelkésze, Rafail Karelin arhimandrita úgy véli, hogy a jekatyerinburgi gaztett minden bizonnyal rituális gyilkosság volt.

„1918 júliusában Jekatyerinburgban egy példátlanul elvetemült és aljas gonosztettet hajtottak végre, amely örökre fekete folt marad az emberiség történetében: meggyilkolták II. Miklós uralkodót és családját. Az utolsó pravoszláv uralkodót ugyanazok az istentelen erők végezték ki, akik tizenkilenc évszázaddal azelőtt Jézus Krisztust is keresztre feszítették. Itt nem konkrét személyekről van szó, hanem arról a sátáni összeesküvésről, amely rákos daganatként fejlődve egy hatalmas országot kerített a hatalmába halált hozó csápjaival.

A személyiségek kiléte ma már olyannyira ismert, hogy Oroszország e hóhérainak nevét felsorolni is fölösleges. Elsődleges feladatuk a kereszténység lerombolása volt, küldetésüknek állhatatosan és szilárdan eleget téve pedig rendkívüli kegyetlenségről tettek tanúbizonyságot.

A cár gyilkosai, illetve még inkább azok, akik irányították működésüket, egy démoni küldetést hajtottak végre. A cári családot lelőtték, és szuronyokkal szurkálták össze, majd velük együtt elpusztították azokat is, akik nem akarták magukra hagyni a foglyokat. Az Ipatyev-ház pincéjéből élve senki sem távozott.

Még a kutyakölyökkel is – amelyet Anasztázia tartott a kezében – úgy végeztek, mint valami bűnözővel.

A sátánista kultuszokban az emberáldozat az egyik legfontosabb rítus. Egyes okkultisták azt tanítják, hogy az ilyen áldozatok démoni erők megragadására nyújtanak lehetőséget, teret biztosítva ezzel romboló tevékenységüknek. A cár és családja meggyilkolása lehetőséget teremtett a sátáni erőknek ahhoz, hogy befolyásukat egy Isten Felkentjének gyilkosai kezére juttatott ország egészére kiterjesszék.

Misztikus szinten értelmezve a cár az egész népet jelképezi. A cár kivégzése így az egész nép kivégzésével vált egyenértékűvé. A cár és családja holttestét titokban égették el, és olyan műgonddal semmisítették meg, mintha az egész forradalom sorsa ettől függött volna. Az áldozat így csakugyan »égő áldozattá« vált, a felajánlást azonban nem Istennek, hanem a démonoknak tették. A történelem aligha fogja kideríteni a jekatyerinburgi rémlátomás részleteit, az örökkévalóság azonban minden bizonnyal feltárja majd azokat."

A mi kommentárunk

A „Russzkij monarhiszt" honlap szerkesztősége hozzáteszi, hogy a cári család meggyilkolása kapcsán barátjuk, Grigorij Raszputyin sztarec meggyilkolása egyfajta előzménynek tekinthető. Pontosan megegyeztek ugyanis a cári vértanúk és a Sztarec elpusztításának körülményei. Ugyanaz a baljós leereszkedés a pincébe, a kutyatetem mint kabbalista szimbólum használata, a kabbalista felirat, és a földi maradványok elégetése. Mindez lehetővé tette, hogy a Mindenható trónja előtt Grigorij sztarec ma a cári vértanúkkal együtt imádkozzon érettünk.

Szent cári vértanúk, Grigorij sztareccel egyetértésben könyörögjetek érettünk!

II. A FALON LÉVŐ JELEK

II/1: RÉSZLETEK PJOTR MULTATULI *II. MIKLÓS. ÚT A GOLGOTÁRA. MINDHALÁLIG KRISZTUS SZOLGÁLATÁBAN* CÍMŰ MŰVÉBŐL[8]

A rituális gyilkosság további ismertetőjelei. Kabbalista felirat

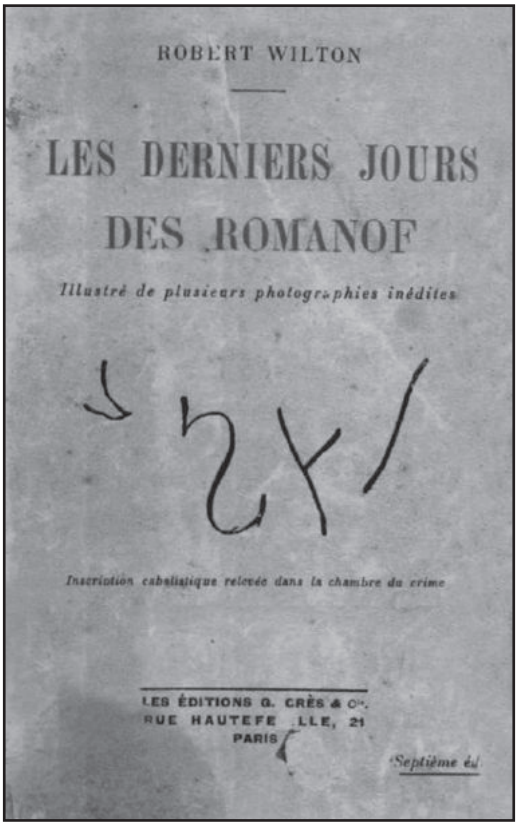
A cári család kivégzésének helyszínét átvizsgáló Szergejev nyomozó a négy jelet tartalmazó ábrát vagy nem vette észre, vagy – talán más indíttatásból kifolyólag – nem tulajdonított azoknak jelentőséget, mindenesetre a szemle jegyzőkönyve nem tesz róla említést. Mindez szerzők egész sorát juttatta arra a következtetésre, hogy e felirat egyáltalán nem is létezett, vagy azt csak 1919-ben készítették. Ezek az állítások azonban nem állják ki a kritikákat, hiszen Szergejev sok minden olyat nem vett észre, amelyet Szokolov azután felfedezett, főként golyó- és szuronynyomokat.

Ráadásul, ha fel is tételezzük, hogy a feliratot csak 1918 után készítették, akkor sem veszít a jelentőségéből, hiszen a jellege nyilvánvalóan a fekete mágia és a kabbala jegyeit hordozza. Ebben az esetben tényleg van-e jelentősége annak, hogy pontosan mikor készítették? A jelek kabbalista eredét természetesen orosz és külföldi szerzők egész sora utasította vissza kitartó igyekezettel. Egy szaktekintélynek tartott dramaturg a művében egyenesen azon véleményének adott hangot, hogy a jelek csak egyszerű „tollpróbának" tekinthetők.

A szemle jegyzőkönyvében Szokolov így fogalmaz: „az ablakpárkány szélénél három felirat található egymás alatt, melyeket fekete tintával készítettek, feltűnően vastag vonalakkal: »24678ру. года«, »1918 года«, »148467878 р«,

illetve nem messze tőlük ugyanazzal a tintával és ugyanazzal az írással: »87888«. E feliratoktól mintegy fél versoknyi[9] távolságra ugyanazokkal a fekete vonalakkal furcsa jeleket írtak a tapétára, a következő módon: [illegible]".

Érdemes megjegyezni, hogy R. Wilton *A Romanovok utolsó napjai* című műve francia kiadásának borítóján is ez az ismeretlen jelekből álló furcsa felirat szerepel.



„A bűncselekmény helyszínén, vagyis az Ipatyevház szobája falán található, kabbalista jeleket ábrázoló falfelirat jelentését ez idáig nem sikerült megfejteni". „Bár a beavatott olvasó talán megérti azokat" – írja könyvében R. Wilton.

Művében nem közöl ennél többet. A könyv mellékletét képező írógéppel írt lap azonban további információkat tartalmaz. „Ha a kabbalista felirat ábráját összevetjük a 151. oldalon említett adatokkal, (…) akkor megkapjuk e titokzatos jelek teljes jelentését: »Itt ölték meg az egyház, a nép és az (orosz) állam fejét; parancs végrehajtva.« (Enel: *Áldozat*. Párizs, 1925, 7. o.)"

A kabbalista jelekről Enelnél[10] a következőket olvashatjuk: „»És Izrael válságos időket élt át – írja a *Széfer-Jecírá* –, ezért a hagyomány egyes részeit írásba kellett foglalni, hogy ne menjen teljesen feledésbe.« A feljegyzések e típusa számára a titkosírás különféle módszerei alakultak ki. Elsősorban szimbólumokat és allegóriákat alkalmaztak, amelyek a beavatatlanok számára semmit nem jelentettek. Így jött létre a kabbala, amely szó szerint annyit tesz, »az, amit kézről kézre adnak«."

A kabbala két részre osztható: az első rész elméleti jellegű, és a *Teremtés Könyvé*hez képez kulcsot, két könyvből áll: a *Széfer-Jecírá*ból (Alkotás Könyve) és a *Széfer-ha-Zohár*ból (Égi Szekér),[11] a második az alkalmazott rész, amelyben a mágia ősi tudománya bonyolult szimbólum-, betű- és számösszetételek révén, rejtett módon kerül kifejtésre.

„Az állam elpusztítása érdekében itt áldozták fel a cárt (az állam szívét)"

A titokzatos felirat létének hírüladását követően sokan foglalkoztak annak megfejtésével. Mára több mint tíz megfejtése létezik, P. Wiltonétól O. A. Platonovéig, kisebb-nagyobb mértékben azonban valamennyi egyetért a leginkább tudományosnak számító megfejtéssel, amely egy Enel álnéven író orosz nyelvtudós, M. Szkarjatyin nevéhez fűződik. 1925-ben Párizsban megjelent *Áldozat* című könyvében széleskörű tudományos ismeretire alapozva Enel a négy jel részletes nyelvi elemzését nyújtja. Arra a következtetésre jut, hogy e jelek a lámed elnevezésű héber betűt tartalmazzák, mégpedig a következő három nyelven: óhéber, szamaritánus és görög. Hozzáteszi, hogy e három nyelv a kabbalisták véle-

ménye szerint „isteni kinyilatkoztatások közlésére alkalmas".

Így ír: „A szív, mondja a kabbala, a test királya [szó szerint cárja *(a szerk.)*] (…) [A] kabbala hozzáteszi: a szív megtalálható a király szóban is[12] (…) [A] szív az agyhoz és a májhoz képest központi jelentőségű,[13] a király szó alakja továbbá az emberi lényeg teljes szimbólumát tartalmazza (…) [M]indebből jogosan következtethetünk arra, hogy a kabbala lámedje két fogalom szimbólumát rejti magában: a királyét és a szívét.

Ha ezeket a felismeréseket hozzátesszük a lámed első elemzése során tett korábbi megállapításokhoz[14] (miszerint ez a betű arról tájékoztat bennünket, hogy az erőszakos halál bosszú eredménye), akkor a megfejtés a következő: »A király szívének erőszakos halála.«

Márpedig a kabbala logikája szerint, ha a »cár testének« elpusztításával az egész szervezet elpusztul, akkor a cár – vagyis az állam szívének – halálával az egész állam pusztulásra van ítélve."

Elemzésének végén Enel ezt írja: „végül az alábbi formulához jutunk el: Az állam elpusztítása érdekében itt áldozták fel a cárt (az állam szívét)."

A feliratot lezáró ferde vonal a mágia szabályai szerint az aktív princípium passzív elem feletti uralmát hivatott reprezentálni, illetve – jelen esetben – azt tanúsítja, hogy a rejtélyes feliratot készítő személy nem szabad elhatározásból, hanem idegen akarat vak eszközeként cselekedett.[15]

A feliratot készítő személy minden kétséget kizáróan a kabbalában és a *Talmud*ban kifejtett titkok beavatottja volt. Ez az ember felsőbb parancsra egy fekete mágia szerinti rituális tettet hajtott végre, cselekedetét pedig a felirat szerinti kabbalista formulával kellett megerősítenie.

Távol áll tőlünk, hogy az egész zsidó népet minden ok nélkül bűnösnek kiáltsuk ki. Egy ilyen értékítélet hamis és igazságtalan lenne… Azonban pusztán tudományos alapokon állva kijelenthetjük, hogy létezik egy beavatott zsidókból álló, olyan okkult erőket birtokló titkos társaság, amelynek forrását az ősi héber tudományban kell keresnünk. E szervezetnek kizárólag materiális céljai vannak: a fennálló világrend elpusztítása és az állati sorba taszított emberiség szolgaságba döntése.

Az a körülmény, hogy a felirat fordított, nem véletlen, hanem egyértelműen alátámasztja, hogy a bűncselekményt e fekete mágiát űző társaság parancsára hajtották végre, amely minden esetben vagy fordított írást, vagy egyéb olyan módszert használ, amelynek elolvasásához tükör használata szükséges.

Ennek kapcsán a híres sátánista A. Crowley[16] a következőt írta: „Az általános szabályokon túl léteznek olyan speciális jelentések, amelyek a héber ábécé betűinek alakjában vannak elrejtve (…) [O]lyan is előfordul, hogy a betűt fejtetőre állítva írják, vagy bizonyos szavakat egyes helyeken a többi előforduláshoz képest kisebb vagy nagyobb betűkkel írnak; léteznek a pontok és a hangsúlyok helyzetével kapcsolatos sajátosságok, továbbá egyes kifejezések hiányosnak, míg mások feleslegeseknek tűnnek."

A kép teljessé tételéhez már csak azt kell megfejteni, hogy az *l* betű felírásához miért épp ezt a három nyelvet – óhéber (arámi), szamaritánus, görög – választották.

Tudomásunk van egy zsidó tudós álláspontjáról. Meggyőződése szerint a *Biblia* szent könyveit torzítás nélkül egyetlen idegen nyelvre sem lehet lefordítani, illetve egyetlen fordítás sem mérhető az eredetihez. Eredetinek az alábbi műveket tekinti:

1. Ezsdrás próféta által a babiloni fogságból való visszatérést követően írt *arámi* szöveg. E szöveget Ezsdrásnak Dániel próféta adta tovább, aki a babiloni uralkodó udvarának legfőbb kháldeusa (itt: bölcse) volt.

2. A *szamaritánus* szöveg szintén Babilonból, a szamaritánusnak nevezett ősi népcsoporttól ered. E szöveg betűi hasonlítanak ahhoz a régi ábécéhez, amely – az arámi ábécét használó – Ezsdrás tanítása és a reform előtti időből származik.

3. A görög szöveg *Septuaginta* néven ismert. E szöveget Ptolemaiosz Lagosz [egyiptomi uralkodó *(a szerk.)*] kérésére öt bölcs készítette az alexandriai könyvtár számára. A fordítást azután a jeruzsálemi hetvenek tanácsa is jóváhagyta, hitelesnek ismerve el azt.

A görög változat utáni fordításokat, így például a latin *Vulgatát*, a zsidók nem ismerik el. Zsidó szempontból tehát mindhárom nyelv méltó arra, hogy isteni kinyilatkoztatás letéteményese legyen. A szertartást végrehajtó zsidók – mintegy a beismerés jeleként – üzenetüket három nyelven közölve hozták a világ tudomására.

Kutatásunk összegzéseképpen az alábbi következtetésre jutunk:

1. A cárgyilkosság végre lett hajtva.

2. Ezt a fennálló rend megdöntése érdekében olyan, sötét erők szolgálatában álló emberek követték el, akik e tettük során ősrégi tudományokból eredő természetfeletti mágikus erőkhöz fordultak segítségül.

A teljes feltárást követően a felirat rejtett jelentése így összegezhető: „Titkos erők parancsára és az állam elpusztítása érdekében itt áldozták fel a cárt. Hírül adatik ez valamennyi nép számára."

Enel és a kortárs nyelvészek következtetései megegyeznek

Habár Enel következtetéseit sokszor kritizálták, a mai napig senki nem tudta meggyőzően cáfolni azokat. Ellenben léteznek állításait alátámasztó nézetek. Így például a híres amerikai tudós, N. Pennick egyik könyvében – amelynek témáját tekintve semmi köze nincsen a cárgyilkossághoz – a következőket olvashatjuk a lámed és a lambda betűk jelentése kapcsán:

„A lámed az óhéber ábécé tizenkettedik betűje, amelyet *l*-nek kell olvasni. (…) A lámed a cselekvések megkezdéséhez szükséges energiát, továbbá az ezzel elkerülhetetlenül együtt járó áldozatot is jelenti. A lámed ezoterikus jelentése tehát »áldozatiság«, számértéke pedig 30. A lámed egyaránt jelent bikaölő kést, áldozathozatalt és igazságszolgáltatást.

A lambda, leginkább absztrakt síkon, növekvő számsorrendet jelöl, amely minden természeti folyamat alapját képezi. Az óhéber lámed betű is hasonló karakterológiai jellegzetességekkel rendelkezik. A lambda számértéke 30, a gemátriában[17] azonban 78-at ad ki az elnevezése."

Enel következtetéseinek elévülhetetlen érdemei ellenére sem lehet vitatni az *Áldozat – Opricsnyina* című folyóiratban megjelent – orosz kiadásához írt előszó szerzőjének véleményét. Az előszó szerzője helyesen mutat rá, hogy Enel nem veszi figyelembe a (falon található) számsorok számérték szerinti jelentését, amelyek nagy valószínűséggel „megadják a kulcsot a kabbalista jelekhez, legalábbis megfejtésük nélkül e felirat is csak hiányosan, illetve – rosszabb esetben – teljesen tévesen értelmezhető."[18]

Mindehhez hozzá kell tenni, hogy az Ipatyev-házban talált feliratokon a nyolcas szám gyakori ismétlődése meglehetősen elgondolkodtató. E szám a pszeudo-keresztény kabbalában egyebek mellett Krisztus nevét jelenti.

Vessünk egy pillantást az Ipatyev-házban lévő számokra: 24678, 1918, 148467878, 87888. Látható, hogy a nyolcas valamennyi számkombináció részét képezi, sőt az utolsó kettőben három nyolcas is előfordul, amely a gemátriában

Jézus nevének felel meg. Ez esetben könnyen lehetséges, hogy az Ipatyev-ház felirata nemcsak a cár feláldozását adta hírül, hanem az egész világ számára nyilvánvalóvá tette, hogy az Ipatyev-házban végrehajtott nyíltan istenellenes cselekedet a Megváltó ellen irányult.

Több szakértő véleménye szerint e számokban a rituális gyilkosság dátumát és időpontját rejtették el, továbbá azt a dátumot, amikor a zsinagógákban fel kell használni a cári család vérével átitatott lepedők elégetéséből származó hamvakat.

II/2: A forradalom fekete miséje[19]

És ez még nem minden. 1942. február 12-én Tel-Avivban ellenséges zsidó csoportok összetűzése során megölték a Léhi-csoport fejét, a Yair álnéven ismert Avraham Sternt. A gyilkosság helyszínén az alábbi, négy jelből álló feliratot hagyták hátra:



Ezt héberül *nekamá*nak kell olvasni, a jelentése pedig bosszú. Figyelemreméltó, hogy ha a két kézírás eltéréseit tanulmányozzuk, arra jutunk, a négy jel közül három meglepő módon hasonlít a jekatyerinburgi felirat szimbólumaihoz.

Az a körülmény is érdekes, hogy a lámed betű a Tarot tizenkettedik lapjának, vagyis az Akasztottnak felel meg.

Néhány rabbi kijelentése alapján ismeretes, hogy a talmudi hagyomány, illetve egyes sátánista szervezetek a Megváltó Krisztust „Keresztre akasztott embernek" nevezik, ezzel is kifejezésre juttatva az Úr fölötti gúnyolódásukat. Nézzük meg, hogy e kártya kapcsán milyen magyarázatokkal szolgálnak a jelenkori okkultisták:

„Hagyományosan az »Akasztott« elnevezést viseli, lehetségesek azonban további változatok is (»Áldozat«, »Messiás«, »Akasztott Isten«). Mielőtt megadnánk e kártya jelentését, nézzük meg kicsit alaposabban az ábrázolását.



Kietlen pusztaság van előttünk. Lemenő nap világítja meg az egész kártyalapot. A kép közepén egy ember lóg, akit a lábánál fogva felakasztottak egy fára. A másik lába úgy van

behajlítva, hogy együttesen éppen keresztet formálnak.

A kártya jelentése elnevezéséből adódik. A szóban forgó arkánum[20] elsődleges jelentése: áldozat. Az áldozat azonban itt nem valamely számunkra értékes dolog reménytelen elvesztéseként jelenik meg, hanem felajánlásként, amelyet egy hatalmasabb cél elérése érdekében teszünk.

Az egész Tarot-ban az »Akasztott« figurája az egyik legkülönösebb. Egy fiatalembert ábrázol, akit a lábánál fogva akasztottak fel. Élénk és eszméleténél van, ugyanakkor mozdulatlan és tehetetlen. A világ visszájára fordult, ő pedig az adott helyzetnek megfelelő pozíciót vette fel. A lap a fejtetőre állás és az értékek kifordulásának baljós szimbóluma. Vágy a változások, az alkalmazkodás és egy gondolati rugalmasság elfogadása iránt. Míg a keresztbevetett lábak a hitet szimbolizálják, addig a kezek a mellkast fonják keresztül [hátulról (*a szerk.*)]. A háttérben lenyugvó (vagy talán felkelő) nap egy új állapotba történő átmenet szimbóluma, ami a kártyát a megújulással és az újjászületéssel is kapcsolatba hozza."

Az Akasztott antikrisztusi vonásokat hordoz, mivel alakja egy fordított feszületet formál (a Rider-féle ábrázolásban a fej körül glória is van).

Mindemellett az Akasztott lába az összes ábrázoláson úgy van behajlítva, hogy lámedet képezzen. Ha visszaemlékszünk arra, hogy az Ipatyev-ház falán talált „négy jelet" szintén fordítva írták fel, akkor talán a felirat rejtett értelmét is épp az egyetemes felfordulás, vagyis egy új, antikrisztusi korszak beköszöntének hírül adásában kell keresnünk.

A „négy jel" titkát természetesen a mai napig nem tárták fel teljesen. Alapjában véve azonban nem is a teljeskörű feltárás a lényeg. A legfontosabb az, hogy benne a Gonosz jelenléte és bűnrészessége mutatkozik meg.

II/3: ENEL BEFEJEZŐ GONDOLATAI[21]

A Gonosz – ez a fáradhatatlan munkás – folyamatosan szövi hálóját, hogy az irigy és vak emberiség számára mindig újabb kísértésekkel álljon elő. Közeledik a nap, amikor úgy dönt, hogy az utolsó kijáratot is elzárja az ember elől.

De van menekülés! Egyetlenegy. Erejét nem a fegyverek, és nem is a kiontott vérfolyamok adják, melyek kizárólag a Gonosznak szolgálnak táplálékul. A menekülést egyedül a lélek győzedelmes harca biztosítja, amelynek pajzsa Krisztus Egyháza, kardja pedig Megváltónk Szent Keresztje.

És a sötét erők szétszóródnak, a Fény pedig győzni fog!

III. A FALON LÉVŐ SZÁMSOROK: A. B. RAZUMOV ÍRÁSA (RÉSZLETEK)[22]

„Tényleg senki nincs az orosz patrióták között, aki meg tudná oldani a cárgyilkosság egyik kulcskérdésének számító rejtélyt?"

L. Bolotin: *A cár-ügy*

Oleg Platonov *A cárgyilkosok összeesküvése* című könyvében két fejezetet szentel a szöveges feliratok elemzésének, különösen az ablakpárkányon található számokat vizsgálja körültekintően.

L. Bolotin határozottan kijelenti: „Nagyon is lehetséges, hogy a számok a rejtjelek azon kategóriájába tartoznak, amellyel csekista táviratokat kódoltak." (Bolotin: *A cár-ügy*. Rejtjelezés az ablakpárkány szélén című fejezet)

Kísérletet teszek arra, hogy megnevezzem e felirat szerzőjét. Úgy gondolom, hogy a számok Szvikke (Rodionov) kezétől származnak. Miért gondolom így?

O. Platonov írja: „Jakovlevhez hasonlóan Rodionov (Szvikke)[23] is a moszkvai nómenkla-

túra tagja volt. Saját elmondása szerint Lenin és Dzerzsinszkij titkos besúgójának szerepét töltötte be, és Kovanov személyében saját kódfejtővel is rendelkezett. *Ragyogó meszességek* című visszaemlékezéseiben elmondja, hogy „Lermontov *A démon* című műve köztem és V. I. Lenin között titkosított üzenetváltások és Iljicsnek szóló jelentések alapjául szolgált."[24] Márpedig Moszkva két képviselője, vagyis Jakovlev és Rodionov közül csak az utóbbi maradt Jekatyerinburgban…

Amennyiben e fekete számok tehát Szvikke kezétől származnak, megpróbálkozhatunk annak megértésével, hogy mit tartalmaz e felirat.

Próbáljuk meg elemezni:

2 *4678 p*y. года[25]

1918 года

148 *4678* 78 *p*[26]

1. Azonnal szembeötlik, hogy az első és a harmadik sorban négy szám megegyezik. A jelentés alapját valószínűleg ezek a sorok képezik. Jegyezzük meg ezt.

2. A harmadik számsorban az *p* (r) betű újra feltűnik, az *y* (u) betű viszont eltűnik.

3. A tíz számjegy némelyike (3, 5 és 9) hiányzik.

Feltevésem szerint e számjegyek a költemény [Lermontov: *A démon* (a szerk.)] versszakainak sorszámát jelölik. Ebben az esetben azonban még mindig katasztrofális információhiányban szenvedünk, hiszen hiányzik a sorok és a szavak – adott sorban elfoglalt – sorszáma. Szvikke valószínűleg maga elé vette a könyvet, feljegyzéseket írt bele, majd kiválasztotta a jelentés szavait, az ablakpárkányra azonban már csak a versszakok számát írta fel.

Reménytelen zsákutca?

Nem egészen.

Tudjuk, mi történt a házban azon az éjszakán. Arról is lehet némi elképzelésünk, hogy kódolt táviratában Szvikke mit jelentett, illetve mit kellett jelentenie Lenin felé. Próbáljuk meg most a nyomdokain haladva összegyűjteni azokat a szavakat, amelyek felkelthették Szvikke érdeklődését.

Az ablakpárkányon lévő első sor: „24678 py. года".

Az első számjegy a 2-es. A második versszak és az egyetlen számításba jöhető szó:

„Mert rég alátaszíttatott
A lény-nem-lakta, puszta űrbe:
A századokra századok
Jöttek – mint percre perc – repülve:
Örökké mindig egy körön;
S bár néki ez nem volt öröm –
Bajt hintett szét a Földtekére,
Előtte nem meredt határ,
S mert senki nem *szállt szembe véle*,
– A bajszerzést is únta már."[27]

A második számjegy a 4-es. A negyedik versszakban két szó kapcsolódik a történtekhez: az „élet" és az „éjszaka". Szvikke az éjszakát választja. Az „élet" szó kicsit később kell neki.

E módszer alapján összeállnak a következő szavak: „ház" (6. versszak), „cár" (7.) és „család" (8.). Az első sor értelmének alapja tehát a következő: „ellenállás (2.) éjszaka (4.) ház (6.) cár (7.) család (8.)." De mit jelenthetnek az *p* (r) és az *y* (u) betűk? Ebben az összefüggésben logikusnak tűnik a feltételezés, hogy a Romanovok *(романовых)* és a megölték *(убиты)* szavakat.

A felirat a maga teljességében tehát így néz ki: „ellenállás (2) éjszaka (4) ház (6) cár (7) család (8) R(omanovok) m(egölték) év". Vagyis: „Ellenállás (nélkül) éjszaka a ház(ban) a cárt (és) a R(omanov) családot m(egölték) év."

A jelentés vázlata elkészült. Szvikke azonban nem tálalja a „megölték" szót. Pedig lázasan kutatja.

A probléma ott van, hogy *A démon*ban sem a „megölte”, sem a „megölték” szó nem szerepel. Ezért egy szóösszetétellel helyettesíti azt.

Emiatt a harmadik számsorban (148467878p) eltűnik az *y* betű, viszont megjelenik két fölöslegesnek tűnő szám – 7 és 4 –, amelyek jelentése [a megadott versszakoknak megfelelően *(a szerk.)*]: „megfosztotta (7.) élet (4.)”.[28]

A harmadik sor a maga egészében: „kétség (1.) éjszaka (4.) titkos (8.) ház (6.) cár (7.) család (8.) örökösnek (8.) megfosztotta (7.) élet (4.) R(omanov).” Vagyis: „Kétség (nélkül) az éjszaka titokban a ház(ban) a cár(t) a család(jával) (és) örökös(ével) megfosztott(uk) az életé(től).”

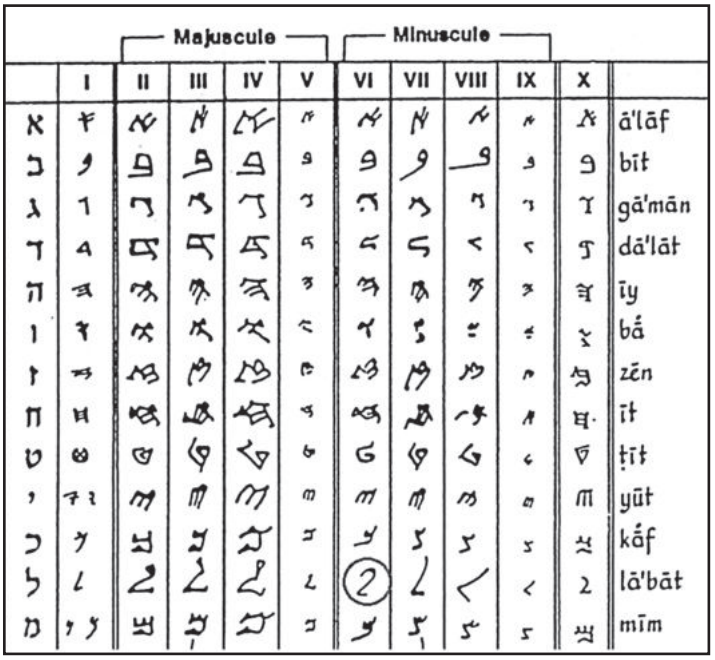
Természetesen mindez csak saját feltételezés. Azonban könnyen igazolni lehetne. Sokat gondolkoztam azon, hogy *A démon* nála lévő példányát Szvikke egészen biztosan nem dobta ki. Megtartotta emlékbe. Feljegyzéseivel együtt. A saját példányában valahogy meg kellett jelölnie a szavakat: aláhúzással vagy pontozással. A könyvet talán ki lehet váltani az örökösöktől, vagy esetleg fellelhető valamelyik múzeumban, persze csak amennyiben épp oda adták le Szvikke hagyatékát. Érdemes lenne felkutatni kézírásának mintáját is, talán ugyanúgy az örökösöknél, vagy esetleg a levéltárakban. Mindössze ennyi lenne az egész.

U. I. Semmiféle eredményt nem kapunk, ha ugyanezt a módszert *A démon* második részére próbáljuk alkalmazni.

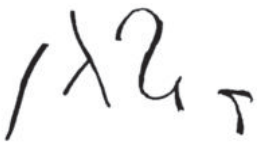
U. U. I. Örülnék, ha nem hibáznék. Akkor is örülnék, ha csak kicsit hibáznék. Sőt, annak is örülnék, ha mindent elhibáznék, okfejtésem mégis hozzásegítene valakit e számok értelmének helyes megfejtéséhez.

Barátaim! Önök mind képzett emberek. Ki mondja azt, hogy Önök pusztán egy középosztály? Önök a felső réteghez, Oroszország elitjéhez tartoznak. Rajta, oldjuk meg ezt a rejtélyt!

Éppen ideje már.



A falon lévő jelek 180°-kal elfordítva, valamint a héber és a szamaritánus ábécé betűinek összevetése. A legkevésbé a héber lámed hasonlít



IV. SAJÁT MEGJEGYZÉSEK

Bármennyire furcsának, egyesek számára túlságosan „klerikálisnak” tűnik is egynémely írás, a bennük szereplő állítások miatt rendkívül figyelemre méltóak. Azt végképp elég nehéz feltételezni, hogy egy átlagos szovjet katona ismerte volna a héber és a görög ábécé betűit, valamint eredetiben olvasta volna Heine verseit.

Habár az idézett írások szerzői úgy időben, mint szemléletüket te-

kintve viszonylag távol állnak egymástól, a szemelvények stílusa egy szempontból mégis egységesnek tekinthető: olyan erő és igazságkeresés iránti igény árad belőlük, amely a nyugati konzervatív és egyházi szerzők műveiből már régóta kiveszett.

A keleti egyház jobban ellen tudott állni az idők jeleinek. Nyugati konzervatív körökben egyszerűen „nem téma" azoknak a körülményeknek a kutatása, amelyek az utolsó, még magasrendűnek tekinthető államok pusztulásához vezettek.[29]

Az Ipatyev-házban történtek Közép- és Kelet-Európa (így Magyarország) későbbi történelmére nézve alapvető jelentőségűnek bizonyultak, így horderejüket aligha lehet eltúlozni. Némi túlzással azt is mondhatjuk, hogy Kelet- és Közép-Európa tragédiája (ideértve több százmillió ember személyes sorsának tragédiáját) az Ipatyev-házban kezdődött.

Jegyzetek

[1] Олег Анатольевич Платонов: *Заговор цареубийц* [A cárgyilkosok összeesküvése]. Москва, 1996, Алгоритм (672 oldal). И. П. Якобий: *Император Николай II и революция* [II. Miklós cár és a forradalom]. Москва, 2010, ООО «Домострой» (865 oldal).

[2] Forrás: http://www.ruskmir.ru/2012/07/rasstrel-carskoj-semi-%E2%80%93-ritualnoe-ubijstvo. (Utoljára megtekintve: 2014. november 11.)

[3] A szokatlan külsejű személy feltűnéséről valóban vannak beszámolók. Lásd E. T. Lobanova és I. M. Szretenszkij visszaemlékezéseit.

[4] A kabbala eredetileg hiteles szellemi hagyomány, szimbólumainak sötét célok érdekében történő felhasználása modernkori jelenség. A kabbala hagyományának adekvát alkalmazásával kapcsolatban lásd *Aryeh Kaplan*, *Gershom Scholem* és *Leo Schaya* magyar nyelven is olvasható műveit.

[5] Vas István fordítása. Figyelemreméltó, hogy az eredeti szöveg első sorában szerepel a „de" *(aber)* szó is, amely arra utal, hogy a szóban forgó versszak a korábban (20. versszak) leírtakra reflektál. A „de" szó elhagyása kifejezetten indokolt, amennyiben e versszakot önállóan kívánjuk értelmezni. Mindez az elkövetés módszeres mivoltára utal.

[6] Más források szerint egy Négy Fivér nevű helyre.

[7] Az itt leírt állítások *döntő többségét* a testek elégetését követően tartott hatósági helyszíni szemle során tapasztaltak is alátámasztják. A földön szétszórva és a sárba taposva találtak például olyan ékszermaradványokat, amelyek – a testek szétdarabolását alátámasztandó – éles tárgytól származó ütések nyomait viselték magukon. A helyszíni szemle során talált tárgyak listája – többek közt egy kutyatetem – itt olvasható: http://gatchina3000.ru/literatura/sokolov_n_a/murder_imperial_family49.htm. (Utoljára megtekintve: 2014. november 11.) Fogakat viszont nem találtak, holott köztudott, hogy az emberi testrészek közül a fog ég el a legnehezebben. Ez a holttestek lefejezéséről és elszállításáról szóló verziót látszik alátámasztani. (A bolsevikok körében akkoriban e módszer egyáltalán nem számított kivételesnek.) Léteznek olyan feltételezések is, miszerint a levágott fejeket Moszkva után külföldre, a charlestoni (Nyugat-Virginia, USA) szabadkőműves templomba szállították (lásd A. M. Ivanov: *A rémálom logikája* című művét).

[8] Forrás: http://www.ic-xc-nika.ru/texts/2009/jul/n519.html#_Toc206330559. (Utoljára megtekintve: 2014. november 11.)

[9] Régi orosz mértékegység. Kb. 4,3–4,4 cm.

[10] Mihail Szkarjatyin (1883–1963) írói álneve.

[11] Magyarul általában „A Ragyogás könyvének" szokták fordítani.

[12] A szív szó héberül valóban lámeddel kezdődik: **לב** *(lev)*, a király esetében pedig a **מלך** *(meleh)* szóból kell kiindulnunk.

[13] A **מלך** *(meleh)* szóban a szívre utaló lámed ugyanis épp a középen található. A másik két betű közül a mém (**מ**) az agy, míg a szóvégi helyzetben lévő káf (**ב**) a máj kezdőbetűje. A kabbalában e három testrész tudati szférák szimbolikus székhelyeként is felfogható. A szívben székel a szellemmel analógiában álló *ruah*.

[14] Az *Áldozat* című mű első felében olvasható megállapításokról van szó. Itt Enel leírja, hogy az óhéber ábécé minden betűjéhez hozzárendelhető egy jel (a betű tulajdonképpeni képe), egy szám, egy hieroglifikus ábrázolás és egy rejtett jelentés. Ennek megfelelően a betűk többféle értelmet hordoznak magukban, a szavak esetében pedig még inkább ez a helyzet. A lámed az óegyiptomi *lusain* hieroglifa egyszerűsített alakja, és mint ilyen bosszút, erőszakos halált is jelenthet.

[15] Pierre Piobb: *Formulaire de la Haute Magie*. Párizs, 1937, Éléments des figures symboliques című fejezet.

[16] Életművének egésze alapján Aleister Crowley nem tekinthető egyértelműen sátánistának.

[17] A kabbala „számmisztikája." Egyik alapvető művelete egy adott szóban szereplő betűk számértékének összeadása.

[18] A szerző azt is kifogásolja, hogy Enel megfejti ugyan a kabbalista felirat tartalmát, de semmit nem szól arról a szerepről, amelyet egy mágikus rítus elemeként betöltött. A feliratot ugyanis elsődlegesen nem informatív tartalma, hanem rituális-mágikus jelentősége szerint kell megítélnünk. A kutatásnak ezért nem a szemantikai, nyelvi vagy éppen az okkult-misztikus értelem feltárására kell irányulnia, hanem e rituális ceremónia alanyát, tárgyát és célját kellene kiderítenie.

A szerző szimbolikus jelentőséget tulajdonít továbbá a cárné által az Ipatyev-ház egyik szobájának ablakkeretére rajzolt szvasztikának (lásd még Wiltonnál), amelyre akkoriban a szlávok elsősorban a szerencse szimbólumaként tekintettek. A szerző szerint a kabbalista felirat és a szvasztika egyben két világ totális szembenállását is jelképezi. A tény pedig, hogy e két jel misztikus szembenállása mindeddig a téma egyik kutatójának érdeklődését sem keltette fel, mindennél világosabban kifejezi az utóbbi idők keresztény világának általános szellemi vakságát.

[19] Forrás: http://traditio-ru.org/wiki/Claire_de_Lune:Чёрная_месса_революции. (Utoljára megtekintve: 2014. november 12.)

[20] Titok (lat.).

[21] Forrás: http://drakula.org/sv_horugv/17/1990.shtml. (Utoljára megtekintve: 2014. november 12.)

[22] Forrás: http://st-zar.livejournal.com/2070.html. (Utoljára megtekintve: 2014. november 13.)

[23] Jan Martinovics Szvikke (1885–1976) – hivatalosan – lett származású szovjet politikus, 1918-ban az Urálban és Szibériában tevékenykedő lett katonai egységek parancsnoka volt.

[24] Oleg Platonov: *A cárgyilkosok összeesküvése*. 252. o.

[25] Ejtsd: *ru goda*. A года magyarul évet jelent.

[26] A negyedik számsor (87888) értelmezésére sajnos nem terjed ki az elemzés.

[27] Radó György fordítása. Az orosz eredetiben az ellenállás *(сопротивление)* szó szerepel. A továbbiakban az említésre kerülő orosz kifejezések magyar fordítását nem tüntettem fel, mivel az helyenként jelentősen eltér az adott szó eredeti értelmétől (például orosz: kétség → magyar: bú-baj).

[28] Az elemzésbe itt sajnálatos hiba csúszott, ugyanis az *y* betű helyett a 7-es és a 8-as szám jelenik meg, nem pedig a 7-es és a 4-es. Megemlítendő továbbá, hogy a harmadik számsor végén nem szereplő 4. versszakban tényleg előfordul az orosz élet szó, a 8. versszakból viszont hiányzik.

[29] Magyar nyelvű ismertetés a témával kapcsolatban: Dr. Marjay Frigyes: A cárgyilkosság. *Pannon Front* (Budapest) 19. sz. (1999. február) 42–43. o. – Megemlékezés a cári család kivégzéséről, magyar vonatkozásokkal: http://www.russtudies.hu/Aindex.php?menu=86&dir=&lang=h. (Utoljára megtekintve: 2014. november 13.) Bobkó Csaba hivatkozása: http://kitalaltujkor.blogspot.hu/2013/04/es-egyetlen-nagy-ember-nyaj-lesz-mind.html. (Utoljára megtekintve: 2014. november 13.) Drábik János írása: http://mek.oszk.hu/06800/06897/html/0210.htm. (Utoljára megtekintve: 2014. november 13.) – A témához kapcsolódó további magyar nyelvű irodalom: Milotay István: Az orosz titok. *Pannon Front* (Budapest) 21. sz. (1999. július) 41–42. o. René Guénon: A betűk tudománya (Ilmul-huruf). *Arkhé* (Budapest) 3. sz. (1995) 28–30. o. Kecskés Péter: Tiszteletadás a végidők eljövetelekor. In Horváth Róbert – Murányi Tibor (szerk.): *Láthatatlan rezgéseim tánca minden. A hetvenéves László András köszöntése*. Budapest, 2012, Aktémosyné, 233–234. o.